

det jo ikke meget endnu, men jeg vil gerne tro, at det kan have en Fremtid for sig. Men saa ved jeg egentlig heller ikke, om det kommer saa forfærdelig meget an paa, at de komme susende til Maalet med de Støvler eller Krukker eller Øl, eller hvad det nu kan være, de skulle bringe ud. Jeg synes virkelig, at naar man her i Kjøbenhavn kan befordre sine Sager med en Fart af $1\frac{1}{2}$ Mil og uden for Kjøbenhavn med en Fart af 2 Mil i Timen, saa maa man kunne være tilfreds. Jeg synes derfor, man meget vel kan blive staaende ved de Hastighedsbestemmelser, som ere foreslaaede i Lovforslaget, men det er selvfølgelig ogsaa et af de Punkter, hvorom der kan være meget forskellige Meninger, og som man derfor kan forhandle om.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen) gjorde mig opmærksom paa, at man ved Forhandlingerne i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation havde forandret Hastigheden i det Forslag til Politivedtægt, som jeg en Gang i Sommer sendte Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse til Overvejelse. Dette Forslag om Politivedtægt var i det væsentlige i Overensstemmelse med, hvad der er foreslaaet i dette Lovforslag. Nu udtalte det ærede Medlem — saa vidt jeg forstod ham — et Ønske om, at jeg nu, naar denne Politivedtægt skulde stadfæstes, vilde følge Kommunalbestyrelsens Indstilling om at sætte Farten noget højere op. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg, hvor gerne jeg end vilde imødekomme Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, dog har visse Betænkeligheder derved; thi det forekommer mig, at det vilde være lidt ejendommeligt af mig, om jeg, samtidig med at jeg her har forelagt et Lovforslag, hvori Farten for et Automobil i Kjøbenhavn og i Købstæderne er sat til $1\frac{1}{2}$ Mil i Timen, vilde gaa hen og udfærdige en Politivedtægt, hvorved der var sat en større Hastighed. Det forekommer mig, at jeg maa have stor Betænkelighed derved, og at det naturlige vilde være at stadfæste Politivedtægten i Overensstemmelse med Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag, og saa senere, hvis det viste sig, at Rigsdagen vil sætte Kørehastigheden op, vil den Ting kunne gaa i Orden af sig selv, da det saa bliver Loven, der kommer til at gælde og ikke Politivedtægten.

Det er blevet omtalt her fra flere Sider, at man rundt omkring i Amtsrådene i Anledning af Lovforslaget har indstillet Arbejdet paa Politivedtægterne. For mig staar det som tvivlsomt, om dette

er rigtigt, thi ganske vist haaber jeg, at dette Lovforslag skal gaa igennem i denne Samling; men vide det med Sikkerhed kan man jo ikke. Det har jo vist sig her i Tinget, at meget afvigende Meninger ere komne til Orde, og man ved jo heller ikke, hvorledes Anskuelseerne kunne være i det andet Ting. Men naar man nu i Amtsrådene lader Fornyelsen af de bestaaende Politivedtægter hvile, vil Forholdet jo blive det, at der vil blive en Tid, kort eller lang, hvor der slet ikke i de paagældende Amter kommer til at gælde Bestemmelser om Automobilkørsel, hvilket vil sige, at Automobilisterne i den Tid kunne muntre sig lige saa galt, de ville. Jeg tror derfor, det er en meget tvivlsom Betænkning, naar man saaledes i forskellige Amtsråd af Hensyn til dette Lovforslag har ladet Sagen hvile. Paa den anden Side mener jeg, det er at gaa for vidt, naar man gør, som et enkelt Amtsråd har gjort, der rent ud har forbudt Automobiler at komme ind i Amtet. Det kan jo heller ikke gøres uden Ministerens Samtykke, og jeg vilde i alt Fald betænke mig to Gange derpaa og se meget nøje paa de ganske særlige Grunde, som jeg antager, at det paagældende Amtsråd maa have at anføre, før jeg kunde bestemme mig til rent ud at forbyde Automobilerne at vise sig i Amtet. (*En Stemme:* Det er vel Færøerne!) Nej, det er ikke Færøerne.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Ansvaret er der fra flere Sider blevet rørt ved § 28 og fra en enkelt Side ogsaa ved § 29. Det mærkelige er imidlertid, at man fra en Side mener, at § 28 paa langt nær ikke er skarp nok, ikke paa langt nær sikrer dem, der komme til Skade, Erstatning hos den, der ejer eller bruger Automobilet, medens man paa den anden Side mener, at § 28 gaar Automobilisterne for nær. Tanken med § 28 er at holde sig til de almindelige Erstatningsregler, som gælde i alle Tilfælde, men derimod at gøre en Forandring i de almindelige Bevisregler. Uden § 28 vilde Forholdet jo være det, at enhver, der led Skade paa en Landevej og vilde henføre den litte Skade til Automobilet, skulde baade bevise, at det var Automobilets Skyld, at han havde lidt Skaden, og at den, der benyttede Automobilet, havde tilsidesat almindelig Forsigtighed. Dette vilde igen, ligesom en lignende Bestemmelse, der, som oplyst, i sin Tid gjaldt over for Ulykker, foranledigede ved Dampspurvognen, føre til, at vedkommende ingen Erstatning fik.